

การพัฒนาการพูดเล่าเรื่องโดยใช้แผนการจัดประสบการณ์ประกอบบัตรภาพและบัตรคำสำหรับเด็กอนุบาล
โรงเรียนบ้านดอนสำราญ ตำบลแม่รำพึง อำเภอบางสะพาน
จังหวัดประจวบคีรีขันธ์*

Story Telling Development by Applying Experience Enhancing Plan with Picture and
Word Cards for Kindergarten Children of Ban Donsamran School in Mae Rampung
Subdistrict in Bang Saphan District in Prachuap Khiri Khan Province

วีรยา ทองไทร**

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เปรียบเทียบความสามารถทักษะทางภาษาของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 ก่อนและหลังการจัดกิจกรรมพูดเล่าเรื่องโดยใช้แผนการจัดประสบการณ์ ประกอบบัตรภาพและบัตรคำ 2) ศึกษาคะแนนพัฒนาการทางภาษาของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 ก่อนและหลังการจัดกิจกรรมพูดเล่าเรื่องโดยใช้แผนการจัดประสบการณ์ ประกอบบัตรภาพและบัตรคำ กลุ่มตัวอย่าง คือ เด็กอนุบาลชั้นปีที่ 2 อายุระหว่าง 5-6 ปี จำนวน 15 คน แยกออกเป็นเพศชาย 8 คน เพศหญิง 7 คน ของโรงเรียนโรงเรียนบ้านดอนสำราญ ตำบลแม่รำพึงอำเภอบางสะพาน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แผนการจัดกิจกรรมการพูดเล่าเรื่องโดยใช้แผนการจัดประสบการณ์ ประกอบบัตรภาพและบัตรคำสำหรับเด็กอนุบาลชั้นปีที่ 2 และแบบประเมินความสามารถทักษะทางภาษา ของเด็กอนุบาลชั้นปีที่ 2 จำแนกเป็นความสามารถทางด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบที

ผลการวิจัยพบว่า 1) ความสามารถทักษะทางภาษา ของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 ก่อนและหลังการจัดกิจกรรมพูดเล่าเรื่องโดยใช้แผนการจัดประสบการณ์ ประกอบบัตรภาพและบัตรคำ ก่อนเรียนและหลังเรียน มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 2) คะแนนพัฒนาการทางภาษา ของเด็กอนุบาลชั้นปีที่ 2 หลังการจัดกิจกรรมการพูดเล่าเรื่องโดยใช้แผนการจัดประสบการณ์ ประกอบบัตรภาพและบัตรคำ มีคะแนนเฉลี่ยพัฒนาการทางภาษาก่อนจัดกิจกรรมเท่ากับ 30.06 และมีคะแนนเฉลี่ยพัฒนาการทางภาษาหลังจัดกิจกรรมเท่ากับ 62.00 คะแนนเฉลี่ยเพิ่มขึ้น 31.93 คิดเป็นร้อยละ 39.91

คำสำคัญ : การพูดเล่าเรื่อง แผนการจัดประสบการณ์ บัตรภาพและบัตรคำ เด็กอนุบาล

* เพื่อตีพิมพ์เผยแพร่วิทยานิพนธ์แก่ผู้สนใจ

** นักศึกษาปริญญาโท หลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี สถานที่ทำงาน: โรงเรียนบ้านดอนสำราญ หมู่ที่ 1 ตำบลแม่รำพึง อำเภอบางสะพาน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์

Abstract

The purposes of the research were to: 1) compare the 2nd year kindergarten children's language skills existing before and after organizing story telling activity applying experience enhancing plan with picture and word cards, and 2) examine the 2nd year kindergarten children's language developmental scores existing before and after organizing story telling activity applying experience enhancing plan with picture and word cards. The research samples were 15 2nd year kindergarten children, 5-6 years old, 8 boys and 7 girls, of Ban Donsamran School, Mae Rampung Subdistrict, Bang Saphan District, Prachuap Khiri Khan Province School, Bang Saphan District, Prachuap Khiri Khan Province. The research tools consisted of a plan for organizing story telling activity applying experience enhancing plan with picture and word cards for 2nd year kindergarten children and a form for evaluating 2nd year kindergarten children's four language skills, namely listening, speaking, reading, and writing skills. Statistics used for data analysis were mean, standard deviation, and t-test. The research results were as follows: 1) The 2nd year kindergarten children's language skills existing before and after organizing story telling activity applying experience enhancing plan with picture and word cards were different with statistical significance at .05 level, 2) The 2nd year kindergarten children's language developmental mean scores existing before and after organizing story telling activity applying experience enhancing plan with picture and word cards were 30.06 and 62.00 respectively. The mean score increased for 31.93, or by 39.91%.

Key Words: Story Telling, Experience Enhancing Plan, Picture and Word Cards, Kindergarten Children

บทนำ

เด็กเป็นทรัพยากรที่มีค่ายิ่งเป็นความหวังของครอบครัว เป็นผู้สืบทอดมรดกทางวัฒนธรรมและเป็นมนุษยชาติ เป็นพลังสำคัญในการพัฒนาประเทศ อนาคตของประเทศชาติจึงขึ้นอยู่กับคุณภาพของเด็ก เด็กที่มีความสมบูรณ์ทั้งทางด้านร่างกาย จิตใจ มีพัฒนาการในทุก ๆ ด้านที่เหมาะสมกับวัย ไม่ว่าจะเป็นพัฒนาการทางด้านร่างกาย สติปัญญา อารมณ์ สังคมและจริยธรรม จะเป็นผู้ที่สามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุขและเป็นประโยชน์ต่อสังคมและประเทศชาติ เด็กในวัยเริ่มแรกของชีวิต หรือที่เรียกว่า “เด็กปฐมวัย” คือ วัยตั้งแต่แรกเกิดจนถึง 8 ปี จัดได้ว่าเป็นระยะที่สำคัญที่สุดของชีวิต ทั้งด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม บุคลิกภาพ โดยเฉพาะด้านสติปัญญา จะเจริญมากที่สุดในช่วงนี้ และพัฒนาการใด ๆ ในวัยนี้จะเป็นพื้นฐานที่มีความสำคัญต่อพัฒนาการในช่วงอื่น ๆ ของชีวิตเป็นอย่างมาก

ภาษาจึงเป็นทั้งศาสตร์และศิลป์ที่ต้องอาศัยทักษะการฟัง การพูด ซึ่งเป็นพื้นฐานของการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ดังนั้นการพัฒนาภาษาควรเริ่มตั้งแต่เด็กปฐมวัยเพราะเด็กในวัย 2-7 ปีเป็นวัยที่พัฒนาการทางภาษาเจริญงอกงามอย่างรวดเร็ว เด็กเรียนรู้ภาษาตามลำดับขั้นพัฒนาการ เริ่มจากความคุ้นเคยจากการได้ยิน ได้ฟัง การพูดคุย สนทนา ทำให้พัฒนาการทางภาษาเจริญงอกงาม เด็กเริ่มเรียนจากภาษาง่าย ๆ เรียนรู้การใช้คำศัพท์ด้วยการใช้ประโยค ครูสอนภาษาคนแรกของเด็กคือพ่อแม่ เสียงแรกที่เด็กได้ยินได้ฟังคือเสียงจากพ่อแม่ การโต้ตอบของพ่อแม่ทำให้เด็กเรียนรู้ภาษา การพูดและสนทนากับเด็กคือการสร้างเสริมพัฒนาการทางภาษาให้กับเด็กปฐมวัย (กุลยา ตันติผลาชีวะ, 2551 : 136) การเรียนรู้ภาษาเป็นสิ่งจำเป็นผู้เกี่ยวข้องควรจัดประสบการณ์ที่เหมาะสมต่อการเรียนรู้และการเรียนรู้ภาษาเป็นประเด็นที่ต้องพิจารณา นอกจากนั้นสิ่งที่ควรคำนึงถึงในการส่งเสริมทักษะทางภาษาให้กับเด็กปฐมวัย เพื่อให้เกิดขึ้นอย่างเต็มศักยภาพของเด็ก เพราะสภาพแวดล้อมที่ดีและเหมาะสมเป็นสิ่งจำเป็นให้เกิดการเรียนรู้อย่างดียิ่งสำหรับเด็ก ดังนั้นการฟัง การพูดจึงเป็นทักษะของพัฒนาการทางภาษาในเด็กปฐมวัย การจัดประสบการณ์ให้เด็กแต่ละวัยต้องจัดให้สอดคล้องกับอายุ ธรรมชาติและความต้องการของเด็กซึ่งมีความแตกต่างกัน ด้วยเหตุนี้ครูและผู้ที่เกี่ยวข้องจึงควรตระหนักถึงความสำคัญและจัดประสบการณ์เรียนรู้ทางภาษาให้เหมาะสมกับเด็กในแต่ละวัย ซึ่งต้องอาศัยทฤษฎีพัฒนาการทางสติปัญญาของเพียเจต์ ซึ่งกล่าวว่า เด็กปฐมวัยอายุ 2-7 ปี จัดอยู่ในขั้นพัฒนาทางขั้นคิดก่อนปฏิบัติการ เด็กเรียนรู้จากการกระทำโดยอาศัยสื่อ วัสดุอุปกรณ์ต่าง ๆ เพราะเด็กในวัยนี้ยังไม่พัฒนาถึงขั้นที่จะเข้าใจเรื่องที่เป็นนามธรรมได้ต้องอาศัยสื่อที่เป็นรูปธรรม (สิริมา ภิญโญ อนันตพงษ์, 2553 : 110)

ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ต้องเป็นไปในลักษณะของการบูรณาการ เพื่อให้เด็กได้รับประสบการณ์ตรง เกิดการเรียนรู้ได้พัฒนาทุกด้าน ทั้งด้านการฟังและการพูดการเรียนรู้ที่เหมาะสมให้ผู้เรียนได้เรียน และปฏิบัติให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ที่กำหนด ด้วยการให้ผู้เรียนมีบทบาทสำคัญในการเรียนรู้ เปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้ ได้ประพฤติดิปฏิบัติ ลงมือกระทำจริง จัดกิจกรรมต่าง ๆ ให้ผู้เรียนมีโอกาสรับรู้โดยผ่านการรับรู้หลาย ๆ ทางอาทิการฟัง การพูด การถาม การสัมผัส และการทดลอง กิจกรรมต้องท้าทาย ชวนคิด มีความยากง่ายสลับซับซ้อนพอเหมาะกับวัย และความสามารถของผู้เรียน (บุญเชิด ภิญโญอนันตพงษ์, 2544 : 196) ความสามารถด้านการฟังและการพูดของเด็กปฐมวัย ที่ได้รับการพัฒนาการพูดเล่าเรื่องโดยใช้แผนการจัดประสบการณ์ ประกอบบัตรภาพและบัตรคำ และการจัดกิจกรรมเสริมประสบการณ์พูดเล่าเรื่องอย่างต่อเนื่องโดยใช้ภาพประกอบมีความสามารถด้านการฟังและการพูดสูงกว่าเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมเสริมประสบการณ์การพูดเล่าเรื่อง พบว่า เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมเสริมประสบการณ์โดยใช้แผนการจัดประสบการณ์ ประกอบบัตรภาพและบัตรคำ มีความสามารถด้านการฟังและการพูดแตกต่างจากเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมเสริมประสบการณ์ตามปกติแสดงให้เห็นว่าประสบการณ์ของเด็กเป็นประโยชน์ในการพัฒนาขั้นประสบการณ์ของวัยเด็กเป็นอย่างดี ทั้งการพูดและการฟัง เด็กสามารถเก็บเกี่ยวเรื่องที่ฟังได้ตามวัยและฝึกฝนให้เด็กเป็นผู้ฟังที่ดี การเปิดโอกาสให้เด็กได้จินตนาการจากการใช้เพลงเป็นสื่อ เป็นการกระตุ้นให้เด็กรู้จักฟังและคิด เกิดความเป็นตัว

ของตัวเอง การพูดเล่าเรื่องอย่างต่อเนื่องโดยใช้ภาพประกอบเป็นการส่งเสริมการฟังและการพูดของเด็กปฐมวัย ซึ่งกิจกรรมที่ส่งเสริมความสามารถทางภาษาในด้านการฟังและการพูดสำหรับเด็กปฐมวัยนั้นมีหลากหลายกิจกรรม เช่น การเล่านิทาน การเล่นเกมบทบาทสมมติ การสนทนา การอภิปราย การร้องเพลง การพูดคำคล้องจอง รวมทั้งการใช้ปริศนาคำทาย ซึ่งกิจกรรมต่าง ๆ เหล่านี้เป็นการเปิดโอกาสให้เด็กได้ฟัง พูดโต้ตอบ แสดงความคิดเห็นอย่างอิสระจะยิ่งช่วยส่งเสริมให้เด็กมีความสามารถทางภาษาที่ดีขึ้น (กิ่งกาญจน์ อังกสิทธิ์, 2555)

ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจการพัฒนาการพูดเล่าเรื่องโดยใช้แผนการจัดประสบการณ์ประกอบบัตรภาพและบัตรคำสำหรับเด็กอนุบาลโรงเรียนบ้านดอนสำราญ ตำบลแม่รำพึง อำเภอบางสะพาน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ เป็นกิจกรรมหนึ่งที่ใช้ในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะทางภาษาสำหรับเด็กอนุบาล เพื่อเป็นการกระตุ้นให้เด็กเกิดการเรียนรู้ทางภาษา ในด้านการฟังและการพูด การอ่าน และการเขียน โดยผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะนำการพูดเล่าเรื่องมาใช้ในการจัดกิจกรรมเสริมประสบการณ์ให้กับเด็ก ซึ่งจะส่งผลต่อความสามารถด้านการฟังและการพูด การอ่าน และการเขียนของเด็กอนุบาล เพื่อให้เด็กมีความเข้าใจความหมายของคำ การปฏิบัติตามคำสั่ง การบอกชื่อสิ่งต่าง ๆ การแต่งประโยคปากเปล่า และการเล่าเรื่อง รวมทั้งอ่านได้และเขียนได้ ซึ่งจะเป็นข้อมูลสำคัญสำหรับครู พ่อแม่ ผู้ปกครอง และผู้ที่เกี่ยวข้องกับเด็กปฐมวัยได้เลือกใช้เป็นแนวทางในการส่งเสริมความสามารถด้านการฟังและการพูด การอ่าน และการเขียนให้กับเด็กอนุบาลได้อย่างเหมาะสมและมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

วัตถุประสงค์

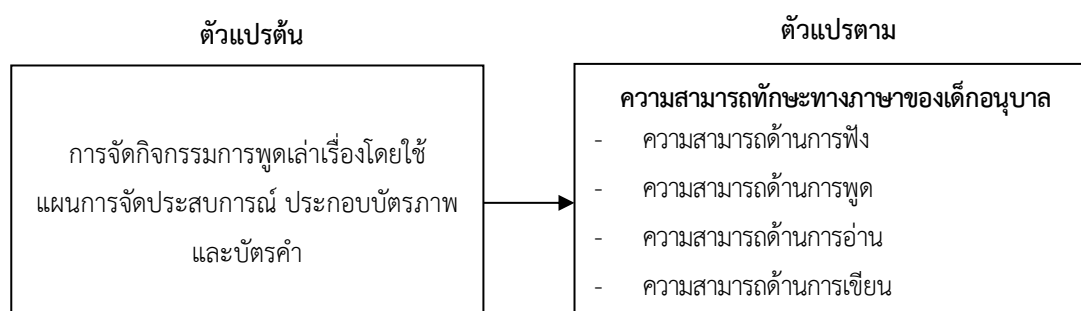
1. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถทักษะทางภาษาของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 ก่อนและหลังการจัดกิจกรรมพูดเล่าเรื่องโดยใช้แผนการจัดประสบการณ์ ประกอบบัตรภาพและบัตรคำ
2. เพื่อศึกษาคะแนนพัฒนาการทางภาษาของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 ก่อนและหลังการจัดกิจกรรมพูดเล่าเรื่องโดยใช้แผนการจัดประสบการณ์ ประกอบบัตรภาพและบัตรคำ

สมมติฐานการวิจัย

1. ความสามารถทักษะทางภาษาของเด็กอนุบาลชั้นปีที่ 2 ก่อนและหลังการทดลองจะมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
2. คะแนนพัฒนาการของผลการประเมินทักษะทางภาษาของเด็กอนุบาลชั้นปีที่ 2 หลังการจัดกิจกรรมการพูดเล่าเรื่องโดยใช้แผนการจัดประสบการณ์ ประกอบบัตรภาพและบัตรคำ อยู่ในระดับมาก

ขอบเขตการวิจัย

การพัฒนาการพูดเล่าเรื่องโดยใช้แผนการจัดประสบการณ์ประกอบบัตรภาพและบัตรคำสำหรับเด็กอนุบาลชั้นปีที่ 2 ผู้วิจัยได้ศึกษางานวิจัยและเอกสารที่เกี่ยวข้องกับแผนการจัดประสบการณ์การพัฒนาทักษะทางภาษาสำหรับเด็กอนุบาลตามหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช 2546 และนำมากำหนดกรอบแนวคิดในการวิจัยดังนี้

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

วิธีการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้เป็นการวิจัยกึ่งทดลอง (Quasi - Experimental Research) แบบกลุ่มทดลองเดี่ยวที่มีการทดสอบก่อนและหลังการทดลอง (An experimental Group Pretest - Posttest Design) ซึ่งมีวิธีการดำเนินการวิจัยดังต่อไปนี้

ผู้ให้ข้อมูลหลัก

ผู้ให้ข้อมูลหลัก ได้แก่ นักเรียนอายุ 5 ปี ชั้นอนุบาลศึกษาปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2555 จำนวน 15 คน ของโรงเรียนบ้านดอนสำราญ จังหวัดประจวบคีรีขันธ์

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ใช้เครื่องมือ 2 ชนิด คือ

1. แผนการจัดประสบการณ์การพัฒนาทักษะทางภาษา การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน สำหรับเด็กอนุบาลชั้นปีที่ 2 ซึ่งสร้างและพัฒนาโดยผู้วิจัย
2. แบบประเมินความสามารถทักษะทางภาษา สำหรับเด็กอนุบาลชั้นปีที่ 2 ซึ่งสร้างและพัฒนาขึ้นโดยผู้วิจัย แบ่งเป็น 4 ตอน ดังนี้
 - ตอนที่ 1 แบบประเมินความสามารถด้านการฟัง
 - ตอนที่ 2 แบบประเมินความสามารถด้านการพูด
 - ตอนที่ 3 แบบประเมินความสามารถการอ่าน
 - ตอนที่ 4 แบบประเมินความสามารถการเขียน

การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แผนการพัฒนาการพูดเล่าเรื่องโดยใช้แผนการจัดประสบการณ์ประกอบบัตรภาพและบัตรคำ สำหรับเด็กอนุบาลชั้นปีที่ 2

1.1 ศึกษาเอกสาร แนวคิดทฤษฎี งานวิจัยที่เกี่ยวข้องและหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย เพื่อเป็นข้อมูลในการสร้างแผนการพัฒนาการพูดเล่าเรื่องโดยใช้แผนการจัดประสบการณ์ประกอบบัตรภาพ และบัตรคำสำหรับเด็กอนุบาลชั้นปีที่ 2

1.2 สร้างแผนการพัฒนาการพูดเล่าเรื่องโดยใช้แผนการจัดประสบการณ์ ประกอบบัตรภาพ และบัตรคำสำหรับเด็กอนุบาลชั้นปีที่ 2 ที่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการวิจัย โดยเรียงลำดับจากง่ายไปยาก จำนวน 20 กิจกรรม เพื่อใช้ในการทดลองเป็นเวลา 4 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 5 วัน คือ วันจันทร์-วันศุกร์ วันละ 20 นาที

1.3 นำแผนการจัดกิจกรรมที่สร้างขึ้นให้ผู้เชี่ยวชาญทางการศึกษาปฐมวัย และการวิจัย จำนวน 3 คน พิจารณาตัดสินเพื่อหาค่าความตรงตามเนื้อหา (Content Validity) โดยเก็บรวบรวมผลการพิจารณาตัดสินไปคำนวณหาค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างแผนการจัดกิจกรรมกับวัตถุประสงค์ของการวิจัย (Index of Item - Objective Congruence - IOC) ตามสูตรของโรวินลลี และแฮมเบิลตัน (Rowinelli and Hambleton, 1977 อ้างถึงใน พิชิต ฤทธิ์จรูญ, 2548 : 150)

1.4 นำแผนการจัดกิจกรรมที่มีค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อกับวัตถุประสงค์ของการวิจัยระหว่าง 0.5-1.00 ไปปรับปรุงแก้ไขให้เหมาะสมตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ เพื่อนำไปใช้ในการทดลอง

2. แบบทดสอบความสามารถทักษะทางภาษาของเด็กอนุบาลชั้นปีที่ 2

2.1 ศึกษาเอกสารตำรา แนวคิด ทฤษฎี และรายงานการวิจัยเกี่ยวกับการสร้างแบบทดสอบกับความสามารถทางการอ่านคำศัพท์ของเด็กปฐมวัยชั้นปีที่ 2

2.2 สร้างแบบประเมินความสามารถทางภาษาของเด็กอนุบาลชั้นปีที่ 2 ที่สอดคล้องกับแผนการจัดกิจกรรมและวัตถุประสงค์ของการวิจัย โดยเน้นความสามารถทางการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน

2.3 นำแบบประเมินความสามารถทางภาษาที่สร้างขึ้นให้ผู้เชี่ยวชาญทางการศึกษาปฐมวัย และการวิจัย จำนวน 3 คน พิจารณาตัดสิน เพื่อหาค่าความตรงตามเนื้อหา โดยเก็บรวบรวมผลการพิจารณาตัดสินไปคำนวณหาค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อของแบบทดสอบกับวัตถุประสงค์ของการวิจัยตามสูตรของโรวินลลี และแฮมเบิลตัน (Rowinelli and Hambleton, 1977 อ้างถึงใน พิชิต ฤทธิ์จรูญ, 2548 : 150)

2.4 นำแบบประเมินความสามารถทางภาษาที่มีค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อของแบบทดสอบกับวัตถุประสงค์ของการวิจัยตั้งแต่ 0.5-1.00 ไปปรับปรุงแก้ไขให้เหมาะสมตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญแล้วนำไปทดลองใช้ (Try-out) กับเด็กอนุบาลชั้นปีที่ 2 ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2555 จำนวน 20 คน ของโรงเรียนบ้านชะมวง อำเภอบางสะพาน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.9419 และคำนวณหาค่าความยากของแบบทดสอบตามสูตรของคูเดอร์-ริชาร์ดสัน (Kuder-Richardson) สูตรที่ 20 (KR-20) (บุญชม ศรีสะอาด, 2549 : 88) โดยกำหนดเกณฑ์คุณภาพอยู่

ระหว่าง 0.20-0.80 หากไม่เป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนดจะดำเนินการปรับปรุงให้ได้ตามเกณฑ์คุณภาพ เพื่อนำไปทดลองกับกลุ่มตัวอย่าง

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้มีวิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลก่อนและหลังการทดลองดังต่อไปนี้

1. ผู้วิจัยทำการประเมินความสามารถทักษะทางภาษา การฟัง การพูด การอ่าน การเขียนของเด็กอนุบาลชั้นปีที่ 2 ซึ่งเป็นผู้ให้ข้อมูลหลักก่อนการทดลอง (Pre-test) เป็นรายบุคคลด้วยแบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นในช่วงเวลา 2 วัน ก่อนการทดลอง
2. ให้กลุ่มตัวอย่างทำกิจกรรมตามแผนการพัฒนากุญแจเรื่องโดยใช้แผนการจัดประสบการณ์ประกอบบัตรภาพและบัตรคำ ในการเล่านิทาน จำนวน 4 เรื่อง เป็นเวลา 4 สัปดาห์ ๆ ละ 5 วัน คือ วันจันทร์-วันศุกร์ วันละ 20 นาที
3. ผู้วิจัยใช้แบบประเมินความสามารถทักษะทางภาษา การฟัง การพูด การอ่านการเขียนของกลุ่มตัวอย่างหลังการทดลอง (Posttest) เป็นรายบุคคลและเป็นกลุ่มตามลักษณะของเด็กอนุบาล โดยวัดจากการประเมินของครูผู้สอนตามระดับคุณภาพของเด็กอนุบาล แบ่งเป็น 4 ระดับ จากการพูด เล่าเรื่องนิทาน จำนวน 4 เรื่อง โดยใช้แผนการจัดประสบการณ์ประกอบบัตรภาพและบัตรคำคำศัพท์ 12 คำ
4. นำคะแนนการประเมินทั้งก่อนและหลังการทดลองของกลุ่มตัวอย่างแต่ละคนมาหา ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) รายด้านและโดยรวมเพื่อนำไปวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยใช้วิธีการทางสถิติเพื่อการวิเคราะห์ข้อมูลดังต่อไปนี้

1. เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ของคะแนนความสามารถทักษะทางภาษา การฟัง การพูด การอ่าน การเขียน ก่อนและหลังการทดลองของเด็กอนุบาลชั้นปีที่ 2 เพื่อทดสอบสมมติฐานโดยใช้ t-test แบบกลุ่มที่ไม่เป็นอิสระแก่กัน (t-dependent)
2. การวิเคราะห์คะแนนพัฒนาการทางภาษาของเด็กอนุบาลชั้นปีที่ 2 หลังการจัดกิจกรรมการพูดเล่านิทานโดยใช้แผนการจัดประสบการณ์ประกอบบัตรภาพและบัตรคำ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

ผลการวิจัย

1. ผลการเปรียบเทียบความสามารถทักษะทางภาษา ของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 ก่อนและหลังการจัดกิจกรรมพูดเล่านิทานโดยใช้แผนการจัดประสบการณ์ประกอบบัตรภาพและบัตรคำ ก่อนเรียนและหลังเรียน มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งคะแนนความสามารถทักษะทางภาษาหลังการจัดกิจกรรมมีคะแนนสูงกว่าก่อนจัดกิจกรรม รายละเอียดแสดงดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 การเปรียบเทียบความสามารถทักษะทางภาษาของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 ก่อนและหลังการจัดกิจกรรมการพูดเล่าเรื่องโดยใช้แผนการจัดประสบการณ์ ประกอบบัตรภาพและบัตรคำ

ผลการเปรียบเทียบ	N	$\bar{X}$	S.D.	p
ก่อนจัดกิจกรรม	15	30.06	4.62	0.01
หลังจัดกิจกรรม	15	62.00	9.03	

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. คะแนนพัฒนาการทางภาษา ของเด็กอนุบาลชั้นปีที่ 2 หลังการจัดกิจกรรมการพูดเล่าเรื่องโดยใช้แผนการจัดประสบการณ์ ประกอบบัตรภาพและบัตรคำ มีคะแนนเฉลี่ยพัฒนาการทางภาษาก่อนจัดกิจกรรมเท่ากับ 30.06 และมีคะแนนเฉลี่ยพัฒนาการทางภาษาหลังจัดกิจกรรมเท่ากับ 62.00 คะแนนเฉลี่ยเพิ่มขึ้น 31.93 คิดเป็นร้อยละ 39.91 แสดงรายละเอียดดังตารางที่ 2

ตารางที่ 2 คะแนนพัฒนาการทางภาษา ของเด็กอนุบาลชั้นปีที่ 2 หลังการจัดกิจกรรมการพูดเล่าเรื่องโดยใช้แผนการจัดประสบการณ์ ประกอบบัตรภาพและบัตรคำ

คะแนนพัฒนาการทางภาษา	จำนวนนักเรียน	คะแนนเต็ม	$\bar{X}$	S.D.	ร้อยละความก้าวหน้าของพัฒนาการทางภาษา
ก่อนเรียน	15	80	30.06	4.62	39.91
หลังเรียน	15	80	62.00	9.03	

อภิปรายผลการวิจัย

1. ความสามารถทักษะทางภาษา ของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 ก่อนและหลังการจัดกิจกรรมพูดเล่าเรื่องโดยใช้แผนการจัดประสบการณ์ ประกอบบัตรภาพและบัตรคำ ก่อนเรียนและหลังเรียน มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งคะแนนความสามารถทักษะทางภาษาหลังการจัดกิจกรรมมีคะแนนสูงกว่าก่อนจัดกิจกรรม ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของพลอย สุภิชะ (2553) ได้ศึกษาการพัฒนาและหาประสิทธิภาพแผนการจัดประสบการณ์โดยใช้หนังสือภาพประกอบการเล่าเรื่องในกิจกรรมเสริมประสบการณ์ ชั้นอนุบาลปีที่ 2 ผลการวิจัยพบว่า คะแนนการพัฒนาความสามารถทางภาษาเพิ่มขึ้นจากการจัดประสบการณ์ ต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. คะแนนพัฒนาการทางภาษาของเด็กระดับชั้นปีที่ 2 หลังการจัดกิจกรรมการพูดเล่าเรื่องโดยใช้แผนการจัดประสบการณ์ ประกอบบัตรภาพและบัตรคำ มีคะแนนเฉลี่ยพัฒนาการทางภาษาก่อนจัดกิจกรรมเท่ากับ 30.06 และมีคะแนนเฉลี่ยพัฒนาการทางภาษาหลังจัดกิจกรรมเท่ากับ 62.00 คะแนนเฉลี่ยเพิ่มขึ้น 31.93 คิดเป็นร้อยละ 39.91 ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของกิ่งกาญจน์ อังกสิทธิ์ (2555) ได้ศึกษาการพัฒนา

ทักษะการใช้ภาษาไทยของเด็กปฐมวัยตามแนวสมดุภาษาเรื่อง พยัญชนะไทย ชั้นอนุบาลปีที่ 1 โรงเรียนเทศบาลสันปายางหลวง จังหวัดลำพูน พบว่า ได้รับทราบข้อมูลเกี่ยวกับสภาพปัญหาและความต้องการพัฒนาการเรียนรู้ทักษะการใช้ภาษาไทย เป็นแนวทางในการสร้างสื่อประสมเพื่อพัฒนาทักษะพื้นฐานทางภาษาสำหรับเด็กปฐมวัย และผลของการหาประสิทธิภาพของสื่อประสมที่สร้างขึ้น มีประสิทธิภาพเท่ากับ 87.90/90.83 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ ผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้สื่อประสม และผลการประเมินความพร้อมทางการเรียนรู้ทักษะการใช้ภาษาหลังเรียนของนักเรียนทุกคนสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 80 และมีคะแนนเฉลี่ยร้อยละของการประเมินผลทางการเรียนรู้คิดเป็นร้อยละ 27.83 มีผลการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาไทยสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่าการจัดกิจกรรมการพูดเล่าเรื่องโดยใช้แผนการจัดประสบการณ์ประกอบบัตรภาพและบัตรคำ สามารถส่งเสริมความสามารถทักษะทางภาษา ด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ของเด็กอนุบาลปีที่ 2 สูงขึ้น รวมทั้งครูก็มีส่วนสำคัญที่ช่วยกระตุ้น เสริมแรงจูงใจให้เด็กอยากร่วมกิจกรรม เพื่อพัฒนาความสามารถทักษะทางภาษามากยิ่งขึ้น

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการจัดกิจกรรมการพูดเล่าเรื่องโดยใช้แผนการจัดประสบการณ์ประกอบบัตรภาพและบัตรคำ

1.1 ครูควรสอดแทรกกิจกรรมอื่น ๆ เพื่อเพิ่มทักษะทางภาษาให้เด็กมีความสามารถและมีการพัฒนาสูง เพื่อช่วยฝึกทักษะทางด้านการฟัง การพูดทางภาษาที่ถูกต้อง ทางด้านการอ่านคำศัพท์ การสะกดคำศัพท์ และการรู้ความหมายของคำศัพท์ และช่วยให้เด็กอนุบาลมีความสุขและสนุกกับการเรียนรู้

1.2 การพูดเล่าเรื่องควรแสดงท่าทางประกอบพร้อมกับแสดงบัตรภาพประกอบ เพื่อให้เด็กสามารถฟัง พูด อ่าน เขียน การสะกดคำศัพท์ และรู้ความหมายของคำศัพท์ได้อย่างถูกต้อง

1.3 ครูควรจัดสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการฟังและการพูดของเด็ก โดยคำนึงถึงศักยภาพและความพร้อมของเด็ก ไม่บังคับกดดันให้เด็กเกิดความเครียด ยกย่องชื่นชม แสดงบุคลิกภาพของการเป็นมิตรกับเด็กให้เด็กเกิดความมั่นใจ ครูลดบทบาทลงเพื่อเปิดโอกาสให้เด็กอย่างเต็มที่

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการพัฒนาแผนการจัดประสบการณ์ในเรื่องอื่นๆ และมีการสอดแทรกเทคนิคอื่น ๆ เพื่อให้ให้นักเรียนได้มีความรู้และมีความสามารถทักษะทางภาษามากขึ้น

2.2 ควรมีการทำวิจัยความสามารถทักษะทางภาษาโดยการสร้างกิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์การวาดภาพประกอบการพิมพ์ภาพ เข้าไปเสริมการสร้างเสริมให้เด็กมีความสามารถทักษะทางภาษามากขึ้น

เอกสารอ้างอิง

- กิงกาญจน์ อังกลสิทธิ์. (2555). การพัฒนาทักษะการใช้ภาษาไทยของเด็กปฐมวัยตามแนวสมดุภาษาเรื่อง
พยัญชนะไทย ชั้นอนุบาลปีที่ 1 โรงเรียนเทศบาล สันป่ายางหลวง จังหวัดลำพูน. ลำปาง :
โรงเรียนเทศบาลสันป่ายางหลวง.
- กุลยา ตันติผลาชีวะ. (2551). การจัดกิจกรรมการเรียนรู้สำหรับเด็กปฐมวัย. กรุงเทพฯ. เบรน-เบส บุ๊คส์.
- นงลักษณ์ งามขำ. (2551). ความสามารถด้านการฟังและการพูดของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรม
เสริมประสบการณ์โดยใช้ปริศนาคำทาย. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาการศึกษา
ปฐมวัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- บุญเชิด ภิญโญอนันตพงษ์. (2544). การประเมินการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ : แนวคิดและวิธีการ.
กรุงเทพ ฯ : อัมรินทร์พรินต์ติ้ง.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2549). การวิจัยเพื่อแก้ปัญหาและพัฒนาผู้เรียน. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น.
- พิชิต ฤทธิจรุญ. (2548). หลักการวัดและประเมินผลการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ: เฮ้าส์ ออฟเคอร์.
- พลอย สุภิษะ. (2553). การพัฒนาและหาประสิทธิภาพแผนการจัดประสบการณ์โดยใช้หนังสือ
ภาพประกอบการเล่าเรื่องในกิจกรรมเสริมประสบการณ์ ชั้นอนุบาลปีที่ 2. งานวิจัยโรงเรียน
บ้านบักจรง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาศรีนทร์ เขต 3.
- สิริมา ภิญโญอนันตพงษ์. (2553). การวัดและประเมินผลแนวใหม่เด็กปฐมวัย (ปรับปรุงแก้ไข). กรุงเทพฯ :
ดอกหญ้าวิชาการ.